

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Pintér Gyula ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a Katorné dr. Szabó Annamária jogtanácsos által képviselt Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatal Hatósági Főosztály Dél-dunántúli Kihelyezett Hatósági Osztály alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perben a Somogy Megyei Bíróság 2008. november 25. napján kelt 14.K.21.733/2008/3. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 5. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

### **í t é l e t e t :**

A Legfelsőbb Bíróság a Somogy Megyei Bíróság 14.K.21.733/2008/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 100.000 (százezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 663.000 (hatszázhatvanháromezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

### **I n d o k o l á s**

Az elsőfokú adóhatóság a felperesnél a 2002-2005. adóévekre vonatkozó személyi jövedelemadó bevallás utólagos ellenőrzését végezte, amelynek alapján a felperes terhére összesen 11.043.028 forint adókülönbözetet állapított meg, adóbírságot szabott ki és késedelmi pótlékot számított fel. Az adóhatóság a felperes által hivatkozott és fedezetként megjelölt 25.000.000 forint kölcsönnel összefüggésben kapcsolódó vizsgálatot folytatott T. Á. ...-i lakosnál és azt állapította meg, hogy ilyen összegű kölcsönt a felperesnek T. Á. nem nyújthatott.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes 2008. szeptember 5-i határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében az alperesi határozat hatályon kívül helyezését kérte hivatkozással arra, hogy a T. Á.-tól származó

25.000.000 forint kölcsönt, mint a felperesi kiadások fedezetét hitelt érdemlően bizonyította.

A megyei bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy az adóhatóság T. Á-t a kapcsolódó vizsgálat során meghallgatta, ezzel a tényállást megfelelően tisztázta, azért az említett személy ismételt tanúkénti meghallgatása szükségtelen. Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Árt.) 108.§ (1) és (2) bekezdésére, 109.§ (1) és (3) bekezdésére hivatkozással hangsúlyozta, hogy a felperest terhelte annak kétséget kizáró bizonyítása, hogy 2002. márciusában T. Á-tól 25.000.000 forint kölcsönt kapott. A megyei bíróság kiemelte, hogy T. Á. a vizsgált időszakban jövedelemmel nem rendelkezett, az általa megjelölt hozzátartozói bankszámla adatai nem támasztják alá a kölcsönnyújtás tényét.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését és a kereseti kérelemnek helyt adó döntés meghozatalát kérte. Sételmezte, hogy a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 49.§-ában írtak ellenére T. Á. tanúkénti meghallgatásáról értesítést nem kapott, ezért arra sem volt lehetősége, hogy a tanúvallomásban esetlegesen felmerült ellentmondásokat tisztázhassa. Erre pedig a tanú meghallgatása során az adóhatóság sem tett kísérletet. A meghallgatás során nem tisztázták, hogy a T. Á. által adott kölcsön összege honnak, milyen bankszámláról származott.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az Art. 108.§ (1) bekezdése szerint a becslés olyan bizonyítási módszer, amely a törvényeknek megfelelő, a valós adó, illetve költségvetési támogatás alapját valószínűsíti. A 108.§ (2) bekezdés értelmében az adóhatóságnak kell bizonyítania, hogy a becslés alapjául szolgáló adatok, tények, körülmények, valamint a becslés során alkalmazott módszerek az adó alapját valószínűsítik.

A 109.§ (1) szerint, ha az adóhatóság megállapítása szerint az adózó vagyongyarapodásával és az életvitelére fordított kiadásokkal nincs arányban az adómentes, a bevallott és a bevallási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett jövedelmének együttes összege, az adóhatóság az adó alapját is becsléssel állapítja meg. A (3) bekezdés értelmében a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést az adózó hitelt érdemlő adatokkal igazolhatja, egyebekben pedig az eljárásra a VII. fejezetben foglalt rendelkezések az irányadók. Az adóhatóság az adózó által előadott tények, adatok valóságtartalmát az adó-megállapításhoz való jog

elévülési idejét megelőző időszakra vonatkozóan is vizsgálhatja, ha az adózó állítása szerint vagyongyarapodásának forrása ezen időszakban keletkezett.

A felperes felülvizsgálati kérelmében vitatta a becslés jogalapját is és sérelmezte, hogy az adóhatóság megyei bíróság által elfogadott becslése nem a valós adóalapot valószínűsíti. A becslés módszere és összegszerűsége vonatkozásában a Legfelsőbb Bíróság hangsúlyozza, hogy a felülvizsgálati eljárásban olyan új tényre, körülményre, amely nem volt a megelőző eljárás tárgya, amelyre vonatkozóan a fél a peres eljárásban nem hivatkozott, amelyre nézve bizonyítékait nem jelölte meg, nem lehet hivatkozni (EBH 2002.653.).

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján dönt. A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének, további bizonyítás felvételének nincs helye (BH 2002.29.). A bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapuló tényállás a jogerős ítéletet felülvizsgáló Legfelsőbb Bíróságot köti (BH 1996.505.), ehhez képest a bíróság által megállapított tényállás csak akkor iratellenes, ha az az annak megállapítása alapjául szolgáló adatokat illetően ellenkezik az iratok tartalmával. Nem állapítható meg azonban iratellenesség azon a címen, hogy a bíróság álláspontja egyes bizonyítékokkal ellenkezik, mert ez a körülmény nem iratellenességet támad, hanem a bizonyítékok mérlegelése ellen irányul (BH 1994.639.).

A felülvizsgálati kérelemmel szemben a jogerős ítélet helyesen állapította meg, hogy az adóhatóság T. Á-t kapcsolódó vizsgálat keretében jogszerű körülmények között hallgatta meg a 25.000.000 forint összegű kölcsönnel kapcsolatos meghallgatás kitért a pénzösszeg forrására is. A Legfelsőbb Bíróság kiemeli, hogy a kölcsönadás tényét illetően a megyei bíróság jelentős körülményként értékelte azt, hogy T. Á. a vizsgált időszakban jövedelemmel nem rendelkezett, az általa megjelölt hozzátartozói bankszámláról pénzt nem vettek ki, illetve a felperes 2002. és 2003. évben csak kisebb összeget fordított a vállalkozására. Utalt arra is, hogy a felperes és T. Á. a kölcsönnyújtás körülményei tekintetében eltérő nyilatkozatot tettek.

A Legfelsőbb Bíróság úgy ítélte meg, hogy a megyei bíróság a kölcsönadás körülményeit körültekintően és széleskörűen értékelte, iratellenes megállapítást nem tett, a bizonyítottság hiányára vonatkozó következtetése pedig logikai hibát nem tartalmaz. A Legfelsőbb Bíróság nem osztotta azt a felperesi álláspontot, hogy a felperesnek nem volt lehetősége kiadásai fedezetének forrását megfelelően tisztázni, illetve pontosítani.

A fentiekre figyelemmel a jogerős ítélet nem ellentétes a Ket. 49., illetve 50.§-ában, illetve 109.§-ában előírtakkal, ezért a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta, és az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperest a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján 100.000 forint felülvizsgálati perköltség, valamint a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére kötelezte.

Budapest, 2009. október 29.

**Dr. Madarász Gabriella sk. a tanács elnöke, Dr. Darák Péter sk. előadó bíró, Dr. Kárpáti Magdolna sk. bíró**